

Kelli Estesová

**DÍVKA,
KTERÁ PSALA
NA HEDVÁBÍ**

Dívka, která psala na hedvábí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Kelli Estesová

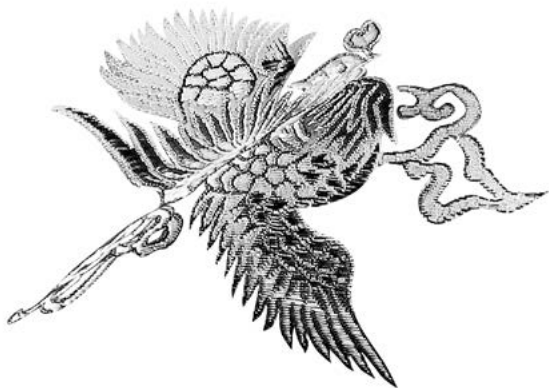
Dívka, která psala na hedvábí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Kelli Estesová

**DÍVKA,
KTERÁ PSALA
NA HEDVÁBÍ**

FRAGMENT

Pro mého manžela Chada.
Bez Tebe bych to nebyla já.

Úvod

*Neděle 7. února 1886 – těsně po západu slunce
Puget Sound, stát Washington*

Mei Lien cítila pod nohama záchvěvy parníku a napadlo ji, že je způsobilo chvění jejího těla.

„Nemáš na vybranou,“ sykl otec. Než si uvědomila, co se děje, přistrčil ji k chladnému kovovému zábradlí. „Vylez nahoru, Mei Lien.“

Vyděšeně se na něj podívala. Vždycky ho bez zbytečných otázek poslechla, ale tohle? „Já nemůžu.“ Přitiskla ruku na tlukoucí srdce a ucítila váček na mince schovaný pod látkou, která jí stahovala hrud. „Prosím!“

Otcova tvář ztvrdla. „Nechtěj mě rozzlobit, dcero. Udělej to. Hned!“

Tón jeho hlasu způsobil, že strach ustoupil a v duchu uslyšela hlas vlastního rozumu. Říkal jí, že otec má pravdu. Nemá jinou možnost.

Roztřeseně vyšplhala na zábradlí, posadila se na něj a rukama pevně sevřela mokrý kov. Pod pravou dlaní ucítila díрку, kterou někdo přetřel barvou. Nejspíš to je poslední věc, jíž se před smrtí dotýkám, pomyslela si.

Než stačila něco říct, položil jí otec ruce na drobná záda a vystrčil ji z parníku.

„*Bábo!*“ vykřikla a její slova se při pádu vrátila ozvěnou. Náraz na studenou vodu jí vyrazil dech a ledové prsty ji vtáhly pod hladinu.

Najednou našla sílu bojovat. Kopala nohama, plácala rukama a snažila se dostat nahoru. Plíce měla jako v ohni.

Jakmile její hlava prorazila hladinu, rychle se mezi záchvaty kašle zhluboka nadechla. Když se jí podařilo prsty vytřít vodu z očí, zjistila, že loď je nebezpečně blízko. Otec stál u zábradlí, ale byl k ní otočený zády. Nikoho by nenapadlo, že právě bezcitně strčil své jediné dítě do náruče smrti.

Obličej jí zalila vlna a ona cítila, že se znovu potápí. Tentokrát měla pocit, že jí plíce v ledové vodě ztuhly, a svaly jí zkroutila křeč. Nakonec zvítězil pud sebezáchovy. Přinutil ji, aby znovu začala kopat nohama a rychlými tempy rukou se pokusila dostat tělo z blízkosti lodi. Přesně takhle ji to před lety učil otec. Na nic nemyslela a plavala, i když neměla tušení kam.

Ze zimy se jí v hlavě rozbušily stovky malých kladívek. Při každém tempu ji svaly prosily o odpočinek. Chtěly, aby to vzdala a poslechla volání zdola, které jí slibovalo úlevu a teplo.

Naposledy se podívala směrem k lodi, ale z té zbyl jen vzdálený světlý obláček, který se pořád zmenšoval.

Její rodina ji opustila. Přišla o svůj starý život. Co záleží na tom, když poslechne volání hloubek a vzdá to?

Přestala bojovat a poddala se ledovému sevření, jež se chystalo odnést ji do světa duchů. Viděla, jak přichází smrt. Vynořila se z vody jako obrovská černá mořská příšera. Jedno její zářící žluté oko se jí zavrtávalo do bolavé hlavy. Ve chvíli, kdy se po ní příšera natáhla, cítila, že ztrácí vědomí.

Uvítala to.

První kapitola

Neděle 27. května – současnost

Souostroví San Juan, stát Washington

Inara Ericksonová stála vedle své sestry u zábradlí trajektu. La sledovala, jak brázda zčeřené vody za zádí omývá břehy ostrova Decatur, kolem kterého loď právě projížděla. Prudký závan studeného vzduchu jí naplnil nos vůní cedrového dřeva vysušeného sluncem, vlhkého mechu a soli. Její mysl se okamžitě přesunula do cíle jejich cesty, na rodinný statek a ke všemu, co tam před lety zanechala.

Zatím nebyla připravená postavit se tváří v tvář vzpomínkám, a tak je hned zahнала. Ve snaze zaplašit nepříjemný pocit ve svém nitru obrátila pozornost k Olivii, své starší sestře.

„Liv, není ti zima? Můžeme jít dovnitř, jestli chceš. Dáme si šálek kávy.“

Vítr uvolnil z Oliviiina drdolu pramen dlouhých světlých vlasů. Zastrčila ho za ucho a zvedla obličej ke slunci, které na

toto roční období nezvykle hřálo. „Probůh, ne. Připadám si tu jako v ráji.“ V rozporu se svými slovy si přitáhla kabát k tělu a nahrbila záda proti kousavému chladnému vzduchu.

„Díky, že jsi dneska jela se mnou. Myslíš, že to Adam s dětmi zvládne?“

Olivia vykulila oči a vrhla na Inaru pohled, který říkal, že se o svoji rodinu nebojí. „Budou v pořádku. Jsem ráda, že jsi mě o to požádala. Nemůžu uvěřit, že to je už devět let, co jsme tu byly naposledy.“

Inara přikývla a podívala se na hejno sviňuch, jež dováděly kolem trajektu. Jejich černá těla se vynořovala a zase se potápěla do vln ozářených sluncem. „Měla jsem tetu Dahlii navštívit dřív, než umřela, ale...“ Nemohla najít správná slova, a tak jen pokrčila rameny. „Já nevím. Bylo to pro mě moc těžké.“

Olivia ji objala kolem ramen a přitiskla ji k sobě. „Pro mě taky... Bylo jednodušší jít dál.“

Inara polkla. Určitě by ještě něco dodala, ale z postranních dveří trajektu vyběhla skupinka rozdováděných dětí. Asi desetiletý chlapec ukázal na sviňuchy a vykřikl: „Podívejte! Kosatky!“

Inara a její sestra se usmály. Když byly malé, navštěvovaly ostrov Orcas každé léto a byly pyšné na svoje znalosti flóry a fauny na ostrovech. Byli jim k smíchu všichni turisté, kteří očekávali, podobně jako tyto děti, že uvidí kosatky během cesty na trajektu. Místní věděli, že velryby se zdržují v Haro Strait, na západ od souostroví San Juan.

„Tohle jsou určitě malé velryby.“ Menší, ženská verze chlapce položila pěsti na boky. „Jsi si jistý, že tohle jsou kosatky?“

Její bratr se ušklíbl přesně tak, jak to umí jen bratři. „Nejsem hloupej.“

V tom okamžiku šťouchla Olivia Inaru do lokte a ukázala na označení průlivu, kde na rezavé oceli odpočíval tlustý tuleň.

Jako kdyby se tu zastavil čas, napadlo Inaru. Ve chvíli, kdy loď vklouzla mezi ostrovy, vrátila se do života, který kdysi opustila. Překvapilo ji, jak to bylo uklidňující. Jediný rozdíl byl, že dneska brala svoji sestru jako kamarádku, zatímco před lety nebyly schopné překonat osmiletý věkový rozdíl, který mezi nimi byl.

V kapse Inařina kabátu zabzučel mobilní telefon a ona ho vytáhla, aby mohla přijmout hovor. Byla ráda, že děti se přesunuly na příď a na postranní palubě byl klid. „To je Nate,“ oznámila Olivii, než přiložila telefon k uchu. „Hej, velkej bratře, hádej, kde teď s Olivii jsme.“

„V Portlandu?“

„Ne, blíž.“ Musela křičet, aby ji bylo slyšet přes hluk motorů.

„Ve Vancouveru?“

„Ne. Jsme na trajektu na Orcas.“

Následovalo ticho. Pak si Nate odkašlal. „Jsi v pořádku?“

„Jo,“ odpověděla, i když si nebyla jistá, že to je pravda. Nate věděl nejlíp, jak je pro ni těžké vrátit se sem po tak dlouhé době. „Díky Olivii mám docela dobrou náladu.“

„To je dobře. No, rád bych se vás obou na něco zeptal. Jsem u otce a domlouváme datum otevření parku k uctění památky Duncana Campbella. Starosta nebude týden ve městě, a tak nás napadl šestý říjen. Hodí se vám to?“

Duncan Campbell byl jejich pra-pra-pradědeček z matčiny strany, a taky člověk, který úplně sám v Seattlu založil námořní obchodní průmysl. Koncem devatenáctého století emigroval ze Skotska do malého zabláceného městečka a prakticky z ničeho vybudoval mezinárodní lodní společnost. Díky němu je

Seattle znám jako velký obchodní přístav. Kdyby nebylo Duncan Campbella, Seattle by se možná nikdy nedostal na mapy. Jeho obyvatelé to vědí, a proto po něm pojmenovali budovy a v Muzeu historie mu věnovali celé jedno oddělení. Úspěch umožnil Duncanovi postavit na ostrově rodinné sídlo, Rothesay, které pojmenoval po svém rodném městě ve Skotsku.

„Bude se při tom odhalovat i Duncanova socha?“ zeptala se. Před rokem jejich otec objednal bronzovou sochu, která má být umístěna na čestném místě v novém veřejném parku, jež buduje společnost na nábřeží nedaleko přístaviště výletních lodí. Před víc než deseti lety převzal Inařin otec vedení společnosti založené Duncanem od otce její matky. I on slavil velké úspěchy, když rozšířil služby o zábavní plavby na Aljašku, do Mexika a do Karibiku.

„Jo. Takže v šest?“

„Vydrž.“ Odtáhla telefon od ucha a seznámila Olivii s jeho plány. Olivia přikývla.

„Oběma nám to v šest vyhovuje,“ řekla Inara bratrovi.

Z reproduktoru na trajektu se ozvalo hlasité pípnutí a po něm následovalo upozornění, že cestující, kteří vystupují na ostrově Orcas, se mají vrátit do svých vozidel.

„Musím jít,“ oznámila Inara Nateovi. Pak se s Olivii otočily ke dveřím, které vedly do vnitřku lodi.

„Počkej. Otec se ptá, jestli nechceš, aby zavolal svému realitnímu makléři. Mohl by připravit papíry.“

Inara se usmála. „Řekni mu, že jsem to už zařídila, ale díky.“ Jejich otec se netajil tím, jak se mu ulevilo, když se dozvěděl, že prodá nemovitost, kterou nikdo z nich nechtěl.

„Tak tedy hodně štěstí. Dej mi vědět, jak to jde.“

„Jasně.“ Ukončila hovor a sešla s Olivii po zelených kovových schodech na palubu s auty, kde nastoupily do starého

BMW, které vlastnila od ukončení střední školy. Přes čelní sklo sledovala, jak se ostrov Orcas přibližuje, a s každou vteřinou jí srdce bilo rychleji. Mezi prsy jí vyrazil pot.

Se svými padesáti sedmi čtverečními kilometry je ostrov Orcas největší v souostroví San Juan, jež leží na severozápadě státu Washington. Má pouhých pět tisíc stálých obyvatel a rozhodně nepatří k nejpoblábnějším. Ostrov má tvar podkovy, která se obtáčí kolem zátoky pojmenované East Sound, na jejímž levém konci leží Orcas Village s přístavem pro trajekty. Aby se Inara dostala do Rothesay, musí projet celý oblouk, v jehož středu je městečko Eastsound pojmenované podle zátoky, a pak čtvrtinu vzdálenosti v pravé části podkovy. Znamená to, že cestou bude míjet místo nehody.

Udělala chybu. Měla požádat někoho jiného, aby sem zajel, zkontroloval dům a zabalil do krabic soukromé věci tety Dahlie nashromážděné za devadesát sedm let jejího života. Stačil jediný telefonát a mohla na práci najmout realitního makléře. Teď by seděla v klidu doma v Seattlu. Za pár týdnů měla nastoupit do nového zaměstnání a s tím byla spojena spousta práce.

Olivia si všimla její paniky. „Inaro, to je v pořádku. Jsem u tebe, společně to zvládneme. Neboj se.“

Inara se cítila jako dítě, které stojí u Olivie v ordinaci a ta se ji chystá přeočkovat. Ale musela přiznat, že její uklidňující hlas jí pomohl. Podívala se na sestru. „Ty se vůbec nebojíš? Ani tys tu od té doby nebyla.“

Olivia přikývla. „Trochu.“ Podívala se ven. Na autě před nimi se rozsvítila brzdová světla a to jim připomnělo, že je čas opustit trajekt. „Pověz mi o své nové práci. V březnu jsi ukončila vysokou školu a chystáš se nastartovat kariéru ve Starbucks. Nejspíš se už těšíš, vidíš?“

Inara přistoupila na hru své sestry, která se ji snažila rozptýlit, zatímco opatrně vyjížděla z trajektu na ostrov. „Jo, asi jo. Budu pracovat v celosvětovém řetězci ve skupině pro zásobování. Říkala jsem ti, že mě chtějí za tři měsíce poslat do Itálie?“

„Jak tedy můžeš říkat, že se *asi* těšíš?“

Jasně, její sestra ji nachytala. Inara po ní hodila znechucený pohled, ale pak to vzdala a přiznala se: „Já vím, je to obrovská příležitost a otec je hrdý, že jsem tu práci dostala, ale...“ Chvilí se snažila najít správná slova. „Prostě si nejsem jistá, že to je pro mě to pravé.“

„Tak tam zůstaň pár let, a pak si najdeš něco jiného. Otec to pochopí.“

„Jo,“ souhlasila nejistě Inara. Během povídání o nové práci si Inara uvědomila, že ji přemohly vzpomínky.

Orcas vypadal úplně stejně jako dřív. Korunami stromů prosvítalo slunce a na předním skle se mihotaly stíny. Skrz les občas zahlédla plážové chatky krčící se vedle sídel za miliony dolarů. Prašné příjezdové cesty byly často jediným ukazatelem, že za stromy jsou schované domy. Stáhla okénko a nasála vůni, kterou možná zapomněla její mysl, ale v duši zůstala – sluncem prohrátý prach, rozkvetlé borůvčí, slaná mořská voda. Jakmile se nadechla, ucítila, jak se v ní něco pohnulo. Jako dílek skládačky, který zapadl na své místo.

Zatímco vdechovala známou vůni, dorazily na vrchol kopce a přiblížily se k zatáčce, kde se zabila jejich matka. Pohled na ni jí vyrazil všechn vzduch z plic a ona zalapala po dechu.

„Pokračuj v jízdě,“ zamumlala Olivia. „Budeš v pořádku.“

Inare bylo patnáct, když tady matka zemřela při dopravní nehodě. Policie tvrdila, že jí nejspíš něco vběhlo do cesty.

Možná jelen nebo mýval. Matka se tomu chtěla vyhnout a ztratila kontrolu nad řízením. Jenže Inara věděla, že matka byla velmi opatrná řidička. Nikdy by neztratila kontrolu nad autem, kdyby nebyla rozrušená a našťvaná po hádce, kterou právě měla s Inarou.

Olivia to nikdy pořádně nepochopila. Když se to stalo, bylo jí třiaadvacet, byla vdaná a zařizovala si byt. Nebyla v Rothesay, když s blikajícími světly dorazil místní šerif a s kloboukem nasáklým deštěm, který si přitisknul na hrud', jim oznámil zdravotní zprávu.

Inara zpomalila na mnohem nižší rychlost, než bylo povolených šedesát kilometrů za hodinu, soustředila se na dýchání a snažila se dívat jen na asfalt před sebou.

Vtom její zrak sklouzl na okraj silnice.

Na obrovském cedru neviděla žádnou stopu po nehodě. Všude rostlo borůvčí a polní květiny, jako kdyby se tu nikdy nic špatného nestalo. Jako kdyby do stromu nikdy nenarazilo auto a matčino potlučené tělo nevytléto na jeho drsný kmen.

Někdo za ní zatroubil a ona si uvědomila, že zastavila uprostřed silnice. Nervózně pozvedla ruku, aby naznačila omluvu, přidala rychlost a opatrně projela zatáčku. Kolem ní se mihlo černé SUV a zmizelo v dálce. Prsty na volantu se jí roztřáslly.

„Asi bys měla zajet na stranu.“

Inara beze slov udělala, co jí navrhla sestra. Zpomalila a zastavila na nejbližším odpočívadle. Pak zavřela oči a položila si hlavu na volant. Po tom hrozném dni se vrátila s otcem do Seattlu a snažila se chovat jako normální teenager, ale celý její život se změnil. Normální teenager se neobviňuje ze smrti vlastní matky.

Nate odjel na kolej a nechal doma Inaru samotnou s otcem. Dvě lodi s rozbitým lodním šroubem unášené proudem života, které nemůžou najít cestu ke břehu. A tak se upnula na svého otce a jeho sny o budoucnosti. Aby byl šťastný, vrhla se po střední škole na studium mezinárodního obchodu, přestože by radši dělala něco jiného. Třeba antropologii nebo historii.

„Vím, že to je těžké, ale zvládla jsi to až sem.“ Olivia třela Inare záda a mluvila na ni, jako kdyby uklidňovala svoji tříletou dceru. „Nechceš, abych řídila?“

Inara si uvědomila, že to pomohlo. Sestrin hlas jí dal něco, čeho se mohla chytit a dostat se tak z propasti, do které by spadla, kdyby tu byla sama. Ještě jednou se zhluboka nadechla, zvedla oči a podívala se skrz přední sklo. Ulevilo se jí, když zjistila, že cesta před ní už není neschůdná. Mohla pokračovat v jízdě. Jak řekla Liv, dostala se takhle daleko, a bude pokračovat. Ne proto, že zdědila dům a musí se s tím nějak vypořádat, ale protože bylo na čase smířit se s minulostí a pohnout se dopředu. „Už jsem v pořádku.“

Vyjela s autem zpátky na silnici, ve zpětném zrcátku se naposledy podívala na zatáčku a pak se definitivně soustředila na cestu před sebou.

Tam vpředu byl Rothesay. A před ní byla i všechna nutná rozhodnutí o rozpadajícím se domě, který jí Dahlia zanechala. Při čtení poslední vůle byla Inara velmi překvapená a pořád jí nic z toho nedávalo smysl. Dahlia byla matčina prateta, ale jí se zdálo, že si jsou mnohem bližší. Inara milovala ostrov nejvíc ze všech tří sourozenců. Byla to ona, kdo s Dahlií trávil všechny volný čas. Přesto však nerozuměla poslední části testamentu. Dahlia si přála, aby dům přebudovala na penzion, aby Rothesay znovu zaplnily radost a život.

Skutečně? Penzion? Jasně, chtěla splnit poslední přání tety Dahlie, jenže právě dokončila studia a měla před sebou vlastní kariéru. Dahlia by určitě pochopila, že prodat dům a ze zisku splatit studentské půjčky potřebuje mnohem víc, než provozovat penzion a plnit tak přání někoho jiného. Termín první splátky je už v září. Jen za pár měsíců.

Mrzelo ji, že si nemůže dům nechat a trávit tam dovolenou, tak jako to dělala její rodina, když byla malá. Dahlia tu žila trvale se svojí partnerkou Nancy a usedlost i pozemky nabídla k plnému použití celé rodině. Stejně jako to před ní dělali její rodiče a prarodiče. Tady se scházeli o prázdninách a Inara se svými sourozenci tu trávila každé léto, zatímco jejich rodiče pracovali v Seattlu. Matka si brávala v červenci volno, aby s nimi mohla být na ostrově, a taky sem jezdila skoro každý týden. Když v pátek večer dorazila, sešli se všichni na pláži kolem ohně.

Nechat si Rothesay jako rodinný dům na víkendy a dovolenou dávalo smysl, ale penzion? Šílenost.

Inara a Olivie stihly ranní trajekt, takže nebylo ani devět hodin, když dorazily ke dvěma kamenným sloupům, které označovaly vjezd na Rothesay. Inara zabočila na klikatou příjezdovou cestu lemovanou lesem. Obě sestry se nemohly dočkat, až poprvé uvidí dům. Když se tak stalo, Inara zalapala po dechu.

Vypadal zpuště. Zanedbaně. Doufala, že tu ucítí vzdálenou přítomnost matky a tety Dahlie, ale nemovitost byla bez života. Hrdlo se jí sevřelo, a přestože svítilo slunce, roztrásla ji najeďnou zima. Zaparkovala před něčím, co kdysi bývalo nádhernou fontánou, ale teď byla vyschlá a černá od plísně. „Myslím, že Dahlii na údržbu domu nestačily síly.“

„Jo,“ souhlasila Olivia a vystoupila z auta. „Měly jsme za ní

občas zajet a pomoci jí, místo abychom věřily tomu, co tvrdila do telefonu. Přesvědčovala nás, že všechno je v pořádku.“

Teprve jako dospělá si Inara uvědomila, že Dahlia a Nancy tvořily pár. Nebyla to věc, která by se v rodině probírala, ale určitě to byl důvod, proč ji její otec odklidil na ostrov, daleko od Seattlu a upovídáných jazyků společnosti třicátých let. Jenže Dahlia ostrov milovala a její přání zůstat tu bylo stejně velké jako přání otce schovat ji tady.

Inara obešla auto, postavila se vedle Olivie a zamyšleně otočila hlavu k domu, který celý život považovala za svůj domov. Zpěv ptáků z okolního lesa pomalu utišil bolest, již uvnitř cítila. Konečně byla schopná pohlédnout skrz oblaka zklamání zastírající jí zrak. Překvapilo ji, že podél asfaltové příjezdové cesty je čerstvě posekaná tráva.

Dahlia zemřela před měsícem a od té doby tu nikdo neměl být. Kdo tedy trávu posekal?

„Pojďme dovnitř.“ Olivia vyrazila k dvoukřídlým vchodovým dveřím.

Inara minutku váhala a znovu začala zkoumat hlavní budovu. Tentokrát jejím tělem projel známý pocit dojetí. Kdyby přimhouřila oči, uviděla by za oloupanou barvou a rozpadající se verandou duši tohoto místa, jeho kouzlo a příslib dobrodružství.

Nával adrenalinu uvedl její nohy do pohybu a ona vyrazila za sestrou směrem k domu. Znovu si připadala jako malé dítě, které přijelo na letní prázdniny a dychtí dělat všechno najednou. Přinutila se k pomalé chůzi, aby si mohla svoje dojmy vychutnat.

Hlavní budova v novokoloniálním stylu měla tři poschodí. Podél široké verandy se tyčily bílé sloupy a točité schody zvaly návštěvníky dovnitř. Dvoupodlažní chodby postavené na obou rozích spojovaly hlavní budovu s menšími domy, které stály

naproti sobě. Celá stavba tvořila široké písmeno U, uprostřed něhož byla příjezdová cesta a fontána.

Po své levici měla garáž, kulečník a kuřárnu. Napravo byl dům tety Dahlie, původní stavba na tomto pozemku. Duncan Campbell ji nechal zmodernizovat, aby odpovídala stylu nové usedlosti, včetně sloupů na malinké verandě. Inara si přála, aby na verandě zase seděla Dahlie s kouřícím hrnkem čaje.

Srdce jí sevřela bolest. Už dávno si měla uvědomit, jak je pro ni Dahlie důležitá. Měla přijít na způsob, jak s ní trávit čas, i když pobyt na ostrově by pro ni byl těžký. Dahlie se o ni a její sourozence starala každé léto. A po smrti matky s ní Dahlie probděla celou noc.

Dávno předtím však pro ni Dahlie byla jako vzácný poklad, mnohem důležitější než kterýkoliv z jejích prarodičů. To s ní plela zahradu nebo sbírala lesní plody. Za deštivých dnů pro Inaru stavěla úkryt z prostěradel, když svítlo slunce, pletla s ní věnečky z lučního kvítí, mezitím pekla sušenky a koláče a házela mincí, aby rozhodla, která z nich olíže vařečku. Inara si byla jistá, že Dahlie občas podváděla, aby si mohla čokoládu nechat pro sebe.

Věděla Dahlie, jak moc ji Inara milovala? Po matčině nehodě odjela Inara z ostrova a nikdy se nevrátila. Mrzelo ji, že nepřijela ani minulé jaro, když umřela Nancy. Říkala si, že Dahlie pochopí, jak to je pro ni těžké.

Ale teď se vrátila.

Když Dahlie minulý měsíc zemřela, Inařin otec zařídil převoz těla do Seattlu, kde se konala bohoslužba a pohřeb do rodinného hrobu. Když však znovu přijela na Rothesay a přemohlo ji kouzlo ostrova, Inaru napadlo, že udělali chybu.

Měli ji pohřbit tady, na ostrově, který tolik milovala. Měla

ležet na veřejném hřbitově vedle ženy, s níž šťastně zestárla. Nebo někde na Rothesay.

Inara se zhluboka nadechla a otočila se. Podívala se na tyčící se, stále zelené hory, a pokusila se setrást ze sebe tíhu a myslet na něco jiného než na Dahlii. Stromy před ní jí zastíraly pohled na sousední dům na druhé straně ulice, takže měla pocit, že ji nic neodděluje od prudkých svahů hory Mount Constitution, která jako by se tyčila přímo z vod East Soundu.

Někdy se musí vypravit na její vrchol k observatoři, jak to dělávala se svými sourozenci, když byli malí. Ale dneska dala přednost pocitu, že je u jejího úpatí, v bezpečí před vším a všemi. Jako kdyby byla jen ona, hora, voda a les a neexistovaly věci jako studentské půjčky a nová zaměstnání.

Znovu ucítila neklid v žaludku. Neklid z kouzla ostrova Orcas. Cítila ho přes všechny vzpomínky na všechno, co ztratila, přes tmavý mrak ve svém srdci.

Čím déle tu stála, tím větší měla pocit, že je had, který si svléká kůži, že z ní opadáva nějaké sevření. Devět let se soustředila na studia a své cíle v budoucnosti, ale teď, když budoucnost ležela přímo před ní, toužila pohroužit se do minulosti. Do tohoto ostrova. Do tohoto místa, které jí připadalo jako domov mnohem víc než otcův dům v Seattlu.

Jak by dům vypadal, kdyby ho přeměnila na penzion?

Zavrtěla hlavou a připojila se k Olivii, která stála u dvoukřídlých vchodových dveří. Vytáhla z kabelky klíč a zastrčila ho do zámku. Musela s ním trochu pohybovat, nakonec však zoubky zapadly na místo a zámek cvaknul.

Trochu zatlačila, dveře se rozletěly dokořán a sestry společně vstoupily na dubem obložené odpočívadlo mezi přízemím a prvním patrem. I ve slabém světle, které sem vpustily

otevřené dveře a okénko nad nimi, viděla Inara dole pod schody velkou halu vedoucí k zadnímu vchodu, jež zakrýval závěs. Všechno pokrýval prach, ale přesto byly na dřevě zřetelné skvrny a škrábance. Bylo jasné, že schody i podlahy potřebují vyleštit.

„Kdo bude první v rohové ložnici?“ škádlila ji Olivia, aniž se pohnula ke schodům.

Při připomínce jejich dětství se Inara zasmála. Pak se natáhla k panelu s vypínači, který byl vedle dveří, rozsvítila všechna světla a rozhlédla se po řadě dveří na pravé straně. „Dneska budu spát v Dahliině domě, a když vidím všechen ten prach, řekla bych, že ty taky.“

Rychle s Olivíí prošly halou, roztáhly závěsy a otevřely francouzské dveře, aby dovnitř vpustily čerstvý vzduch a slunce. Z nábytku utřely nánosy prachu a odhalily starožitnosti, které jako děti nikdy neuměly ocenit.

„Takže *tohle* je Rothesay,“ řekla Olivia s rukama na bocích, když se rozhlížely po dlouhé hale, na jejíž podlaze ležely dvě hromady špinavých prostěradel.

„Mnohem lepší,“ souhlasila Inara. Jenže pak se podívala nahoru. „Až na jednu věc.“ Vyběhla po schodech a pokračovala po dlouhém balkonu k zadní části domu a otevřenému obývacímu pokoji, kde se scházely obyvatelky domu k odpolednímu čaji a trávil tu hodiny pletením a klevetěním. Roztáhla závěsy na oknech místnosti a ucítila, jak se jí zastavil dech.

Ten pohled byl neuvěřitelný. Od zadní terasy se táhl široký zelený trávník, stejně jako vepředu čerstvě posekaný jakýmsi záhadným zahradníkem. Pruh lesního porostu za ním odděloval trávník od skalisek, která prudce spadala do zálivu. Mezi jedlemi a cedry se třpytila voda, jež ji přitahovala. Nejradši by

zapomněla, proč sem přijela, a posadila se na černé kameny na pláži, mimo dosah vody plné mořských řas. Tam by se naplnily všechny její smysly a ona by zase jednou žila.

Odkud se ta myšlenka vzala? Během posledních let nebyla mrtvá, jen ji plně zaměstnávalo studium a snaha někým se stát.

Zavrtěla hlavou a odvrátila se od okna. V duchu si slíbila, že si před zítřejším odjezdem trajektu zajde k vodě.

Inara si nevšímala vrstev prachu na nábytku v obývacím pokoji, přešla k zábradlí balkonu a podívala se dolů do haly. Olivia zmizela, ale některé dveře v hale byly otevřené. Usoudila z toho, že její sestra pokračuje v prozkoumávání prvního patra.

Připadalo jí, že slyší, jak se domem rozléhá smích členů její rodiny. Hlas matky, která na ni volá, aby jí přinesla peněženku, protože se rozhodla, že si na kajaku zajedou do Eastsoundu na oběd. Teenagerský hlas Olivie, která proti tomu protestuje. Nate, který žadoní o další minutku, protože právě hovoří se svou přítelkyní.

Za pár měsíců předá Inara klíče od domu novému majiteli a pak odtud navždycky odejde. Překvapil ji nával paniky, jež ji přepadla v okamžiku, kdy na to pomyslela. Proč by jí na tom mělo záležet? Po dlouho dobu se bez tohotohle místa docela dobře obešla.

Jenže vždycky věděla, že je tady a čeká na ni. Chtěla, aby děti, které jednou bude mít, poznaly nádherná léta na Rothersay. Dětem jejích sourozenců zatím nescházel, ale byly ještě malé a měly před sebou spoustu prázdnin strávených na ostrově. Jestli nemovitost prodá, připraví příští generaci o její práva.

Jenže ona jí musí prodat. Nemá na vybranou. Musí být odpovědnou dospělou a svěřit tohle místo někomu, kdo ho bude

schopný dobře využít. Kromě toho bude mít spoustu práce s novým zaměstnáním. Nemá čas na udržování nemovitosti, na kterou nebude mít příležitost zajet.

Inara sešla do prvního patra, aby našla sestru. Společně projdou sídlo a sepíší, co je třeba opravit, aby ho mohla nabídnout na trhu.

O tři hodiny později odemkla dveře do Dahliiny kuchyně. „Měla bys sem přivést děti, než se to prodá,“ řekla sestře, když vešly dovnitř, ale pak zůstala nehybně stát. Místnost, ve které se ocitla, ji přenesla zpátky do minulosti. Zároveň ji bodlo u srdce, protože tu nebyla Dahlia. „Bože...“

„Vypadá to tady, jako kdyby Dahlia s Nancy odešly teprve před chvílkou,“ zašeptala Olivia.

Z proutěného koše vykukovaly noviny *Seattle Times*, na kuchyňském stole ležela hromada paperbacků s ohnutými rohy. Vedle dřezu stál bílý hrnek s růžovou skvrnou na okraji. Dahliinou růžovou. Rtěnkou ve zlatém pouzdru, kterou vždycky nosila s sebou. Stejnou růžovou, kterou si obarvila pruh vlasů, když Inaře bylo dvanáct. Od té doby, za celé ty dlouhé roky, Inara nepotkala jinou osmdesátnici, která by se nebála sladit barvu vlasů se svojí rtěnkou. Inaru začaly pálit oči a musela se odvrátit.

Z kuchyně vedlo schodiště do druhého patra. Na posledním schodu ležely chlupaté pantofle a čekaly na svoji majitelku. Zároveň přidržovaly prošlapaný běhoun, který byl kdysi přibitý ke schodům, ale teď se celý zkroutil.

V rodině se často vyprávělo, jak Duncan Campbell nemovitost koupil ještě před začátkem dvacátého století a žil v této části domu postavené předcházejícím majitelem. K ní pak přistavěl zbytek rezidence, ve které pořádal honosné večírky pro své hosty.

Jiné příběhy, sdílené jen v soukromí, popisovaly rodinné podivíny. Třeba Duncanovu ženu. Bydlela tady po celý rok, i když její muž trávil většinu času v Seattlu, kde řídil lodní společnost. U Gretny, jestli si Inara dobře vzpomíná, byla diagnostikovaná nervová porucha, a proto dávala přednost klidnému životu na ostrově, který narušovaly jen večírky jejího muže.

V každé generaci se našel nějaký podivín, včetně Inařiny oblíbenkyně Dahlie. Byla to divoká, nezávislá mladá žena, jež neměla zájem najít si manžela nebo získat vzdělání. Krátce po dvacítce uvítala šanci přestěhovat se na ostrov, starat se o pozemky a žít život, jaký si sama vybrala. Pokud Inara věděla, Dahlia ostrov skoro neopouštěla.

Když teď Inara stála v jejím domě, daleko od otcova dohledu, uvědomila si, že tohle bylo jediné místo, na kterém měla odvahu stát se sama sebou. Přepadl ji nepříjemný pocit, že když tu není Dahlia, je na řadě ona. Další podivín v rodině.

Jak jinak by mohla vysvětlit naprosto bláznivé myšlenky, jež se jí honily v hlavě od chvíle, co vystoupila z auta? Toužila tady zůstat. Chtěla se obrátit zády k práci, pro kterou by většina lidí zabýjela, a trávit dny malováním, prací se sádrou a vším, co si s Olivíí napsaly do seznamu a co je třeba udělat, aby dala usedlost do pořádku.

Najednou se zasmála. Překvapilo ji, když se smích rozlehl kuchyní.

Olivia vystrčila hlavu ze sousedního obývacího pokoje. „Co je tu k smíchu?“

Inara se znovu zasmála, natáhla se pro růžovofialový šál, který Dahlia nechala viset vedle zadního vchodu, a zahalila se do něj. „Jak vypadám? Jako žena, která řídí penzion?“

Z hrudi její sestry vyrazil překvapený nával smíchu a obě se rozchichotaly. „To nemyslíš vážně.“

Inara naklonila hlavu na stranu a podívala se na ni. „Co když ano? Dahlia mi zanechala desky se všemi plány a nápady. Jsou tam dokonce podrobné nákresy. Nejtěžší asi bude říct otci, že práci u Starbucks nepřijmu.“

Olivia souhlasně přikývla a vešla do kuchyně. „Jenže jak chceš zaplatit za renovaci? Nejsem jediná, kdo si uvědomuje, co všechno je třeba udělat, aby se dům stal obyvatelným. Navíc pořád musíš splácet studentskou půjčku.“

Inara zaváhala. „Třeba bych tu práci vzala na pár let a na domě bych dělala o víkendech a o dovolené.“ Bože, to bude pěkně únavné.

Olivia přikývla, ale z jejího výrazu bylo znát, že ji nepřesvědčila. Pak jako rozumná starší sestra, kterou taky byla, jen pokrčila rameny. „No, vždyť se nemusíš rozhodnout hned teď. Pojďme prozkoumat zbytek domu.“

S tím Inara souhlasila. Otočila se k CD přehrávači a zapnula ho. Ani jedna nečekala, že dům naplní hlasitý zvuk kytar skupiny Aerosmith. Chvíli na sebe nevěřícně zíraly, pak vyprskly smíchy. Inaru bolelo břicho ještě ve chvíli, kdy se natolik vzpamatovaly, aby se mohly pustit do práce. Se slzami v očích vytáhla ze zadní kapsy notes, do kterého si zapisovala seznam oprav, a potrásla hlavou. Aerosmith. Lidičky, Dahlia jí tolik chyběla.

S poznámkovými bloky v ruce se roztančily a vydaly se sepsat vybavení malého domu. O hodinu později se znovu sešly v kuchyni a obě umíraly hlady.

„Myslím, že bychom si měly zajet do města na oběd,“ prohodila Olivia, když otevřela prázdnou ledničku. „Některý ze sousedů to tu musel po Dahliině smrti vyklidit.“

Inara nakoukla do komory. Buráky, ovesné vločky, olivový olej, ocet. „Co bys řekla slaným krekrům a čaji?“

„Pro teď by to mohlo stačit,“ odpověděla Olivia, popadla konvici a naplnila ji vodou.

Usadily se u kulatého kuchyňského stolu, daly nohy na židli a zakously se do krekrů.

„Mohla bych tu bydlet a najmout řemeslníky, aby dali usedlost do pořádku,“ uvažovala Inara.

Olivia přimhouřila oči. „Ty o tom fakticky uvažuješ, vidíš? A co Starbucks?“

Byla by blázen, kdyby odmítla příležitost, která se jí naskytla u Starbucks. Přesně kvůli takové práci posledních sedm let tvrdě dřela ve škole.

Jenže ani jednou za všechny ty roky, dokonce ani, když jí nabídli práci, v sobě Inara necítila tolik života, neměla tolik nápadů do budoucnosti. Že celá léta spala, si uvědomila teprve ve chvíli, když znovu vstoupila na pozemky usedlosti. A nechtěla zase usnout. Nebyla si jistá, co odpovědět. „Myslím, že jsem dlouho nepřemýšlela o tom, co doopravdy chci,“ řekla nakonec.

„Ale teď si chceš otevřít penzion?“

„Ne.“ Při představě, která naplnila celou její mysl, ucítila podivné sevření v žaludku a narovнала se. „Žádný penzion. Rodinný hotel. Vybuduju tady prázdninové centrum pro celý pacifický severozápad.“

Olivia přikyvovala a zdálo se, že o tom uvažuje. Vtom, přes hlasitou hudbu, která se pořád ozývala z přehrávače, uslyšely vzdálené zvonění, které přicházelo shora. Olivia rychle vstala. „K čertu, asi jsem nechala telefon v Dahliině pokoji.“ Rozběhla se ke schodišti, ale na prvním schodu zakopla o zkroutený běhoun. Ztěžka dopadla na další schod, na který narazila holeněmi. „Au!“

Inara vyskočila. „Proboha, jsi v pořádku?“

Olivia se přetočila, posadila se na schod a rukama sevřela poraněné holeně. Z očí jí šlehaly blesky. „Jestli tu chceš bydlet, tak by ses měla postarat o tuhle zatracenou past.“

Inara se sklonila k sestře a prohlížela její modřiny, ale najednou ztuhla a podívala se sestře do očí. „Myslíš, že bych to měla udělat?“ Obě věděly, že nemluví o připevnění běhounu.

Olivia popadla Inařinu ruku a stiskla ji. „Já myslím, že bys měla dělat to, co tě učiní šťastnou. Mimochodem, stejně jsi nikdy neměla ráda kafe.“ Odmlčela se, pak si odkašlala, pustila Inařinu ruku a znovu si začala třít bolavou holeň. „Každopádně přesvědčit otce nebude zrovna snadné. Připadalo mi, že měl radost, když se zdálo, že všichni na tohle místo navždycky zapomeneme.“

Inara okamžitě vystřízlivěla a přikývla. „Já vím.“ V tuhle chvíli na to nechtěla myslet. Ukázala na zkroucený běhoun, „Fakticky bych s tím měla něco udělat.“

Zatímco Olivia pokračovala do druhého patra, aby našla svůj telefon, Inara popadla zkroucený roh a vši silou za něj škusbla. Koberec byl připevněný ke spodnímu schodu jen na jedné straně, a tak stačilo málo, aby ho uvolnila. Schod pod kobercem byl ze zlatavého tvrdého dřeva, které bylo léty ošoupané a poškrábané.

Inara sevřela koberec pevněji a znovu za něj trhla. Teď už to ale nešlo tak snadno. Rozkročila se, jednou nohou se zapřela o spodní schod, druhou o třetí a v okamžiku, kdy se objevila Olivia, ještě jednou zatáhla. Koberec trochu povolil a to jí dodalo odvalu.

„Zkusím najít kladivo,“ nabídla se Olivia a obešla ji.

Inara nechtěla čekat, a tak napnula všechny síly a zkusila to ještě jednou. Tentokrát koberec povolil. Když se podívala dolů, zjistila, že se neuvolnil jen běhoun. V ruce držela celé vrchní

prkno, které bylo pořád připevněné ke koberci. Na místě druhého schodu zůstala jen tmavá díra.

„Měla jsi počkat,“ zavolala Olivia z komory, v níž hledala kladivo.

Inara si povzdechla a pokusila se vrátit prkno na místo s tím, že odtržení koberce nechá na někom jiném. Najednou v díře něco zahlédla. „Něco tam je.“

„Nejspíš myší hnízdo.“

Inara se při tom pomyšlení otřásla. „Zapomeň na kladivo. Potřebuju baterku. A gumové rukavice.“ Ani za nic by nestrčila holou ruku do myší díry. Po chvíli se Olivia vrátila s oboujím a beze slova jí vše podala. Pohledem Inaře naznačila, že dělá hloupost.

Inara si navlékla rukavice, klekla si na spodní schod a namířila baterku do otvoru.

Pod vrstvou prachu, pavučin, a samozřejmě i myšího trusu, ležel nějaký balíček. Určitě vyrobený člověkem. Nebylo to dílo hlodavců.

Jenže pořád tam mohly být myši odpovědné za hromádky trusu.

Inara se bála dovnitř strčit ruku, ale nechtěla tam nechat ležet balíček, aniž by zjistila, co v něm je. Zatajila dech a rukou navlečenou do rukavice pomalu sáhla dovnitř.

Balíček byl měkký. A kupodivu i lehký.

„Co to je?“ Cítila, jak jí Olivia dýchá zezadu na hlavu.

„Dávej pozor.“ Inara rychle popadla balíček a vytáhla ho z jeho skrýše. Držela ho daleko od těla, protože pořád musela myslet na myši, a zamířila ke stolu. Olivia zatím s klapnutím vrátila prkno na své místo.

Inara volnou rukou nahmatala noviny vyhozené v koši, rozložila je na kuchyňském stole a položila na ně špinavý balíček.

Jeho obsah byl zabalený do voskovaného plátna a převázaný hnědým provázkem. Celá věc měla obdélníkový tvar a nebyla větší než knížka. Chytila provázek a zatáhla, jenže ten jí vyklouzl z prstů, aniž povolil uzel.

„Vezmi si tohle.“ Olivia jí podala nůž, který vytáhla z dřevěného bloku na kuchyňské lince.

Inara přeřízla provázek a rozbalila špinavé plátno.

Uvnitř našla žluto-modrou kostkovanou látku. Tohle nemohlo být všechno. „Kdo by balil a schovával kus staré látky?“

„Možná tam schoval něco mnohem cennějšího. Třeba náhrdelník s drahokamy.“ Olivia přistoupila tak blízko, že Inara cítila sestřino kokosové tělové mléko.

„Nebo tam je taška plná zlata anebo diář plný pikantních tajemství.“ Inara se podívala Olivii do očí, ve kterých se zračilo napětí. Okamžitě si uvědomila, že i ona si vzpomněla na honby za pokladem, jež pro ně vymýšlela teta Dahlia, když byly malé.

„Otevři to,“ naléhala Olivia.

Inara se chystala jí vyhovět, ale zarazila se, když uviděla špinavé rukavice na svých rukách. „Podrž to, ale počkej. Neotvírej to.“

Olivia s posvátnou úctou vyndala balíček v kostkované látce z voskovaného plátna. Inara rychle popadla hadr a noviny a společně s rukavicemi je hodila do koše pod dřezem. Umyla si ruce a vrátila se ke stolu, kde jí sestra předala jejich poklad.

Inara opatrně odkrývala všechny záhyby, dokud nebyla látka rozložená na stole. „To je pánská pracovní košile.“

„Kde by Dahlia vzala pánskou pracovní košili?“

Pak uviděly, co měla košile chránit.

Nebylo to zlato, šperky nebo tajný deník, ale Inara si byla jistá, že tohle je opravdový poklad. Složený do čtverce, velkého jako ruka, ležel před nimi kus modrého hedvábí, na němž byly barevnou nití vyšité složité vzory.

Pomalou a opatrně zvedla tenkou látku z pracovní košile a rozložila ji.

Jakmile měla hedvábí úplně rozložené, zůstala na něj překvapeně zírat. Olivia doslova ztratila řeč.

Byl to rukáv. Žádné celé oblečení, ale jeden dlouhý rukáv podivného stříhu. Tu věc někdo odštíhl od toho, k čemu byla kdysi přišitá. Na každém centimetru rukávu byly nádherné výšivky sytě barevnými nitěmi, které tvořily obrázky tak detailní, jako kdyby byly namalované.

Inara nevěděla nic o textiliích a vyšívání, ale i tak by mohla přísahat, že tenhle rukáv nebyl pouhým kusem oděvu. Byla to umělecká práce.

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se sestry, aniž vlastně čekala na odpověď. Přimhouřila oči, prohlížela si rukáv ze všech úhlů a snažila se přijít na to, co je na něm vyobrazeno a z jakého oděvu pochází.

„Proč by Dahlia schovávala pod schody starý rukáv?“ Olivia se naklonila, aby na něj lépe viděla. Inara se posunula, aby nestínila a mohly si obrázky pořádně prohlédnout.

Vyšitý děj se soustředil kolem velkého parníku, který plul na rozbouřeném moři. Kolem lodi plavali lidé, možná mořští tvorové, nebo spíš mořské panny. Daleko od lodi, mnohem níž na rukávu, uviděla mužskou postavu, jež stála na malinké loďce a držela žluté světlo.

„Možná to nebyla Dahlia, kdo ten rukáv schoval, ale někdo před ní,“ uvažovala Inara. „Duncan Campbell jezdil často do Asie. Třeba to bylo jeho.“

Každopádně ta věc pocházela z Asie. Připomínala japonské nebo čínské obrazy, které viděla v muzeu. Postavy na obrázku byli určitě Asiaté.

„Nejspíš to je dost cenné. Zvlášť jestli tu někde najdeme schovaný i zbytek oděvu.“

„Cenné, nebo ne, proč někdo ustříhl rukáv a schoval ho pod schody? To nedává smysl.“ Inara se posadila na židli a upřeně se zadívala na rukáv. „Co s tím mám dělat?“

Olivia se posadila na vedlejší židli a naklonila hlavu. „No, myslím, že to je tvoje, takže ty se musíš rozhodnout.“

Inara zkoumala parník na rukávu. Bylo to divné, ale něco jí říkalo, že by měla rukáv strčit zpátky pod schod a zapomenout na něj.

Druhá kapitola

Neděle 7. února 1886 – těsně před úsvitem

Seattle, stát Washington

Ve městě plném hazardních her, alkoholu a opia připadaly Liu Mei Lien rány a pokřik, které ji vzbudily, stejné jako kteroukoliv jinou noc. Otočila se na úzké posteli, již měla dohromady s babičkou, a přitáhla si šedou škrábavou přikrývku ke krku, aby se chránila před vlhkým chladem. Pokaždé v tuto roční dobu jí připadalo, že se ho nikdy nezbaví. Právě když znovu usínala, ozval se pod jejím oknem mužský výkřik v čínštině: „Oni přicházejí!“

Mei Lien co nejtíšeji, aby nevzbudila babičku, něco zamručela, zvedla se z postele a odtáhla stranou pytlovinu, která sloužila jako závěs. Skrz zvedající se mlhu se podívala na zablácenou ulici pod sebou.

Vzhůru do kopce běželi tři muži oblečení v tradičních čínských blůzách *samfu*, dlouhých pod boky a zavázaných na

straně, které se nosí přes volné kalhoty. Zpod černých čapek jim vykukovaly dlouhé tmavé copánky. Jeden z mužů upadl a druzí dva ho bez zastavení zvedli. Pořád se ohlíželi přes rameno, oči měli rozšířené a tváře zkroucené strachy.

Mei Lien zavrtěla hlavou. Kdy se bratři Yeungové konečně odnaučí podvádět v kartách? Pořád měli nějaké problémy a prosili otce nebo pana China, aby za ně zaplatili dluhy.

Pustila závěs, aby se oblékla a mohla začít nový den. Natáhla se po pruhu bavlněné látky, kterým si stahovala prsa. Rychle ho obtočila kolem těla, na němž jí zimou naskákala husí kůže, a konce bezpečně upevnila.

V sedmnácti byla starší než její matka, když si brala otce, a o rok mladší, než když zemřela při porodu. Mei Lien věděla, že otec nějaký čas uvažoval o tom, že jí domluví sňatek, jenže ona neměla zájem. Byla šťastná, když mu dopoledne pomáhala v obchůdku a odpoledne trávila s babičkou vyšíváním. Nechtěla je opustit. Nikdy.

Ještě se úplně neprobudila a nemohla se dočkat, až dole zapálí oheň ve sporáku a zahřeje se ranním čajem. Celou dobu se pohybovala co nejtíšeji. Na chladem ztuhlé nohy navlékla kalhoty, *fu*, hodila na sebe halenu, *sam*, a čepičku. Chtěla všechny v Seattlu přesvědčit, že je kluk. Jako chlapec se mohla svobodně pohybovat po Seattlu a pomáhat otci doručovat objednávky. Jako chlapce ji neobtěžovali svobodní mladí Číňané, ani zvědaví bílí muži. Díky své svobodě se naučila anglicky a mohla shromažďovat novinky i klepy, které pak doma vykládala babičce. Její babička se pořád zlobila, že Mei Lien není správná čínská dívka.

Nazula si boty s rovnou podrážkou a kolem konce copánku, jenž jí visel na zádech až do pasu, si obtočila červený provázek. Provázek byl jediným znakem její ženskosti, který si povolila,

protože věděla, že se jí na to nikdo nebude ptát. Každopádně ne teď. Červená znamenala štěstí. Stejně jako ostatní Číňané v Seattlu celý týden tiše slavila čínský Nový rok. Na vchodových dveřích všichni vyvěsili znamení dvojitého štěstí a rozsvěceli červené svíčky na uctění předků a odhánění zlých duchů. Před třemi dny seděla s babičkou u okna a sledovala, jak bratři Yeungové dlouho do noci odpalovali ohňostroj.

Pořád se trásla zimou, a tak seběhla po schodech do místnosti za otcovým obchůdkem, aby se ohřála u sporáku. Dvířka sporáku zavržala a Mei Lien věděla, že ten zvuk je signálem pro otce, že je ráno. Rychle do ohniště naházela polínka a postavila na sporák čekající konvici. Pak se přesunula k rodinnému oltáři, rozsvítila svíčky a pošeptala předkům slova úcty. Dnešek je třetím dnem nového roku, roku *Psa*. Otec jí slíbil, že dneska si může vzít jedny zavařené blumy, které objednal na slavnosti a jež se nakonec neprodaly.

Když pomyslela na sladké blumy, začaly se jí v ústech sbíhat sliny. Jestli rychle splní všechny své povinnosti, možná je dostane, ještě než otevřou obchod.

První její povinností bylo uvařit snídani. Pobíhala po malé místnosti a vyndala sklenice se zavařeným zelím a cibulí. Chtěla je smíchat s rýží a vývarem, které zbyly od včerejší večeře. Právě když dávala směs na horkou pánev, ozvaly se z ulice před obchodem dunivé zvuky. V příštím okamžiku následovaly vystrašené výkřiky. Hned si vzpomněla na tři bratry, kteří vyděšeně běželi po ulici. Ztuhla, aby si poslechla, co se děje, jenže nemohla rozeznat slova. Dokonce nerozuměla, jestli jde o angličtinu, nebo čínštinu, ale tón hlasů jí stačil, aby pevně stiskla dřevěnou lžici, zadržela dech a narovнала se, aby lépe slyšela.

Skrz tenké dřevěné stěny bylo slyšet volání davu, který se blížil. Slyšela naléhavé, rozzlobené výkřiky.

A pak vše pochopila.

Jenže ona to nechtěla vědět. Ne. Tohle se nemůže dít. Ne tady. Ne teď.

Pevně sevřela lžici a odhodlaně otevřela dveře, které spojovaly obytnou část se setmělým obchodem. Skrz skleněnou výlohu vedoucí na Washington Street uviděla dav bílých mužů, kteří měli v rukách pušky a těžké hole. Někteří drželi lucerny, ale jasnící se obloha ozařovala běsnící dav docela zřetelně. Najednou se jeden z mužů v černém obleku a v klobouku, jaké nosí obchodníci, oddělil od davu a přiběhl k zamčeným dveřím. Pod názvem obchodu, nakresleném na skle, se objevily jeho černé oči, jež se dívaly přímo na ni. Celým jejím tělem projel ledový strach a Mei Lien sebou škubla. Dřevěná lžice se jí zaryla do dlaně.

„Pakujte se, zatracený Číňani!“ zaječel na ni. „Dneska vás pošleme do Číny!“

„Mei Lien! Nestůj tady!“ Otec ji popadl za paži, odtáhl ji do kuchyně a zavřel dveře, aby neviděla na běsnící dav a muže venku.

„Ty zvěsti nelhaly, *bábo*,“ vykřikla. Otočila k němu hlavu a zjistila, že má na sobě pyžamo. „Oni nás vyženou z města!“

„Huš, dcero.“ Teplými dlaněmi jí sevřel ramena a zblízka se jí podíval do očí. „Nesmíš jim ukázat strach. Pokud zůstaneme spolu, budeme v pořádku.“

Uvolnil sevření a zlehka ji postrčil ke schodům. „Jdi vzbudit babičku a oblékni ji. Sbal všechno, co můžeš. Nevím, jestli se sem někdy vrátíme.“

Chtěla protestovat, ale otec už zmizel v mrňavé místnůstce, která sloužila jako jeho ložnice. Žaludek se jí bolestivě sevřel. Vyšplhala nahoru po schodech a klekla si k babiččině straně postele.

„*Nainai*, probuď se. Musíme se připravit na odchod.“ Mei Lien zatřásla babiččiným ramenem, protože věděla, že sluch staré ženy se v posledních měsících hodně zhoršil. Vzhledem k tomu, že babička se nikdy nenaučila anglicky, opakovala svoji prosbu čínsky a neustále s ní zlehka třásla.

„Řeknu služce, aby si pospíšila. Matka nemá ráda, když musí v den konání trhu čekat.“ Oči měla zamlžené a její slova Mei Lien překvapila.

Mei Lien byla zvyklá, že babičce se v noci zdávalo o životě v rodné Číně, a tak ji pohladila po rameně, otočila se a otevřela skříňku za postelí, ve které měla babička oblečení. Jenže v té chvíli uslyšela z obchodu otcův výkřik, po němž následoval řinkot skla a rána.

Prádlo, které držela v ruce, odhodila na postel a seběhla do přízemí. Nohy se pod ní podlamovaly. Doběhla ke dveřím do obchodu a zůstala nehybně stát. Otec klečel na podlaze u nohou dvou bílých mužů. Všude kolem něj byla vysypaná rýže. Vyšší z mužů držel na prsou pušku, zatímco menší, tlustý, třímal černě natřený dřevěný klacek, který vypadal jako kus rámu výkladní skříně obchodu.

Oba muži na sobě měli tmavý oblek a klobouk, běžné oblečení pro bílé muže. Sako toho menšího bylo pomačkané a samá skvrna, takže vypadal, že se už spoustu dní nepřevlékl. Oba měli v očích tak šilenej výraz, že Mei Lien vyschlo v ústech. Podívala se na dveře do obchodu. Na podlaze leželo rozbité sklo a v místě, kde muži rozkopli dveře, byl rozštípnutý rám. Jen zástrčka pořád držela pevně ve zdi.

„Prosím, ne ublížit rodině,“ prosil otec lámanou angličtinou. Jeho tělo bylo zhroucené a hlavu měl skloněnou. Mei Lien otce nikdy neviděla tak vyděšeného a bezmocného. Udělalo se jí špatně od žaludku a musela polknout, aby nezvracela.

Rozběhla se k němu, přestože oběma hrozilo nebezpečí. Dávala pozor, aby měla celou dobu sklopené oči. Popadla otce za paži. „*Bábo*, vstaň.“

Otec k ní otočil hlavu. Oči měl rozšířené hrůzou a Mei Lien pochopila, že měla zůstat nahoře. Postavil se a oba udělali několik kroků zpátky. Celou dobu ho držela za paži. Otec ji zakryl svým tělem.

Menší z mužů poklepal klackem do dlaně a plivl na podlahu, kterou Mei Lien včera čistě vydrhla. Zůstala na ní odporná hnědá skvrna. „Dneska odpoledne všichni orientálci odjíždějí parníkem. Vezme vás zpátky do Číny.“ „Ale tohle je náš domov,“ protestovala bez uvažování Mei Lien. Ona se v Seattlu narodila. Neznala žádný jiný život. „My nechceme nikam jít.“ Otec ji pohladil po ruce, ale neřekl nic.

Tlustoch se podíval na svého kamaráda. Na tvářích se jim objevil široký úsměv, který jim však nedorazil do očí. Pak se ten menší otočil zpátky k Mei Lien a jejímu otci. „Ale to teď vůbec nevadí, že jo? My to odhlasovali. Nepřejeme si, aby nějaký Číňani brali nám, Američanům, práci a peníze.“ Udělal jeden krok směrem k nim a Mei Lien cítila, jak otec ztuhl. „Nejspíš se nemůžu spolehnout, že byste dokopali svoje zadky na loď, tak vás tam radši dovedu já.“

Vtom popadl Mei Lien za paži. Vůbec si nevšimli, že natáhl ruku. „Nechte mě být!“ vykřikla, ale jeho stisk zesílil. Začal ji strkat ke dveřím.

„Pohni se, zatracenej Číňane.“

„Počkat!“ Najednou stál otec před ní a chránil ji vlastním tělem. „My jít. Prosím, vzít si naše věci a starou matku. Ona nechodit.“

„*Bába!*“ sykla Mei Lien otci do ucha čínsky. „Proč bychom měli někam chodit? V Číně na nás nic nečeká. Sám jsi to mockrát říkal.“

Otec otočil hlavu a podíval se na ni. Jeho oči jí přikazovaly, aby poslechla. „Synu,“ řekl anglicky, jak byl zvyklý, když stál nablízku někdo cizí. „My nemít výběr. Jdi pro svoje věci a pomocť *nainai*. Já vzít co moct.“

„Máte pět minut. Ani o vteřinu víc. Každěj Číňan, co zůstane po odplutí parníku na břehu, bude zastřelenej.“ Z ulice se ozvaly výstřely, jako kdyby chtěly zdůraznit jeho slova.

Zatímco se běloši běželi podívat, co se venku děje, postrčil ji otec ke schodišti a čínsky jí naléhavě zašeptal svůj příkaz. „Hledají nějakou záminku, aby nás mohli zabít. Nesmíš jim jí dát. Zabal všechny cenné věci, co uneseš. Pospěš si!“

Po jeho slovech byla Mei Lien jako omámená. Jak se může něco takového dít? Jak se sem mohli tito muži vloupat a nutit je, aby opustili domov a odjeli do země, kde Mei Lien nikdy nebyla? Do země, které dal její otec sbohem a do níž se nechťel nikdy vrátit?

Babičku našla, jak sedí na posteli, oči v drobné bledé tváři doširoka otevřené. Podařilo se jí navléknout červenou plizovanou sukni a přes ni nejlepší *mang ao*, které na sobě měla ve svatební den. Na jejím hubeném těle vše vypadalo obrovské. Protože věděla, že se mají vydat na cestu, nasoukala mrňavá chodidla do nejlepších černých vyšíváných střevíců. Mei Lien se sevřelo srdce, když uviděla strach vepsaný v babiččině vrásčité tváři, ale neměla čas, aby ji uklidňovala. Ze židle vedle postele popadla tašku, se kterou chodila na trh, a naházela do ní oblečení, svůj kartáč na vlasy a peníze pro štěstí, které dostala před pouhými třemi dny. Když byla taška plná, vzala babiččinu tašku na vyšívání a naskládala do ní všechno hedvábí,

jehly a napůl dokončené váčky, které ležely na podlaze. Sbála pár kousků babiččina oblečení, starožitnou sponu do vlasů a kapesné uložené na polici za společnou postelí. Nakonec se otočila k babičce.

„*Nainai*, musíme odejít,“ řekla. „*Bok guey* nás nutí, abychom dneska odpluli do Číny. Dole na nás čeká *bába*.“

Při zmínce o Číně se babiččiny oči rozsvítily, ale hned zase potemněly. „Nezapomeň na můj pudr, Mei Lien. Nikdo mě nesmí vidět s nenapudrovanou tváří.“

Mei Lien jemně, ale rychle napudrovala babiččin obličej s kůží tenkou jako papír, na tváře a rty nanesla růž a hodila krabičku do vyšívané tašky. „Máš krásné *mang ao, nainai*,“ řekla Mei Lien a zapnula tašku. „Na naší cestě nás určitě budou chránit draci a fénixové.“

Babička se usmála a hrdě vztyčila hlavu. Často vyprávěla Mei Lien, jak jí rudá hedvábná halena přinesla štěstí, a chlubi-la se, že znakem úřední moci jejího manžela bylo osm draků. Stříbrní bažanti na přední části byli odřeni a trochu vybledlí, ale babiččina vlastnoruční výšivka byla tak jemná, že se člověk musel podívat zblízka, aby zjistil, že výjev není namalovaný. Mei Lien doufala, že barevná halena dneska nepřiláká nechtěnou pozornost.

Mezi dveřmi se objevil otec a za ním vyšší z bílých mužů. „Je čas odejít,“ řekl staženým hlasem.

Mei Lien přikývla. „Ano, *bába*. Můžeš vzít naše věci? Já se postarám o *nainai*.“ Když chtěla babička někam jít, museli ji nosit, protože zdeformovaná chodidla neunesla její váhu. Mei Lien byla zvyklá tahat ji po domě na zádech, což bylo prakticky všechno, co se po ní požadovalo, protože babička už léta neopustila svůj domov. I když byla velmi drobná, donést ji přes tři bloky až do doků bude velmi obtížné.

S babičkou na zádech následovala Mei Lien muže do přízemí. Pach spáleného zelí jí vehnal slzy do očí. Na rodinném oltáři tančily plameny svíček a osvětlovaly medailonek s fotografií matky, kterou nikdy nepoznala. Vypadalo to, že se dívka přímo na Mei Lien.

„*Bábo*, obrázky,“ zašeptala, aby mu připomněla, že je třeba přibalit je k ostatním věcem. Otec obrázky rychle strčil do babiččiny tašky. S vědomím, že tu musí nechat všechn majetek, zamířili k obchodu.

V obchodě našli menšího z mužů, který si cpal do kapes plechovky s opiem a tabákem. Mei Lien kolem něj prošla bez povšimnutí. Pod nohama jí křupalo rozbité sklo. Když vyšli ven, instinktivně ustoupila stranou a přitiskla se i s babičkou na výlohu otcova obchodu.

Dav, který se shromáždil na ulici, vypadal, jako kdyby vystoupil z hrozného snu. Jako něco, co nepatří do našeho světa. Byl zahalený do padající mlhy a deště, ale na šedivé obloze začínalo prosvítat denní světlo. Muži s bledými obličejí, v černých a hnědých oblecích a kloboucích, se soustředili kolem menšího Číňana, který měl na sobě stejnou šedou volnou halenu a kalhoty jako otec Mei Lien. V tom hrozném ránu byla babiččina blůza nejspíš jediným barevným bodem, i když Mei Lien viděla jen rukávy obtočené kolem svého krku. Tiskla se k budově, protože ji najednou přepadl strach z nenávisti, která z davu vyzářovala.

Přestože bylo chladno, vzduch byl hustý štiplavým pachem z pobřežních bažin a zanesených stok na ulici. Občasný závan slanáho větru, který přinášel vůni smoly z doků, tento pach ani trochu nesnížil. Na konci ulice, kam až jí dovolila dohlédnout mlha, viděla rozzlobené bílé muže ozbrojené puškami a klacky, již hnali řady Číňanů jako dobytek.

„Já nás z toho dostanu,“ zašeptal čínský otec, který se zastavil vedle ní. „Drž se vedle mě.“

Jeho slova jí dodala odvahu, již potřebovala, aby vykročila na špinavou ulici a připojila se k proudu lidí. Šlápła však do koňského trusu a cítila, jak jí klouže noha. Babiččina váha ji strhávala dolů. Věděla, že pád nemůže zastavit.

V tu chvíli jí popadly dvě silné ruce a narovnaly ji. Babička jí bezpečně visela na zádech. Mei Lien zvedla oči, aby se podívala, kdo jí pomohl. Zjistila, že to byl nejmladší z Yeungových bratrů. Usmála se, aby mu poděkovala, ale on se jen zamračil a odvrátil se, protože do něj někdo štouchl pažbou pušky.

Stejná puška pak strčila i do ní. „Nezastavuj se, hochu.“

Mei Lien neměla na výběr, a tak poslechla. Napjala svaly na nohách a společně s ostatními Číňany se vydala z kopce směrem k vodě. Záda měla jako v ohni a hrudí jí projel ničující strach.

„Synu, tady jsem!“ Otcovo volání se ozvalo z úzké uličky mezi jejich obchodem a vedlejší prádelnou. Na veřejnosti ji nikdy neoslovoval jménem, ona však bezpečně poznala jeho hlas.

Co nejrychleji, jak jí to dovoľoval těžký náklad a všudypřítomní bílí ďáblové, vběhla do uličky. Otec stál přitisknutý zády k dřevěné stěně, oči měl upřené za ni.

„Rychle, tudy.“ Odlepil se od stěny a zamířil hlouběji do uličky. Mei Lien doufala, že je zavede do bezpečí a budou mít šanci zůstat v této zemi.

„Vy tam. Stůjte!“

Výkřik je přinutil přidat na rychlosti. Mei Lien se ještě víc předklonila, aby měla víc síly, jenže kvůli babiččině váze měla pocit, že se ocitla ve snu, ve kterém nohy odmítají poslušnost. Uslyšela za sebou kroky a rozběhla se ještě rychleji. Kroky se přibližovaly.

Pak už kolem sebe viděla jen tmou a otce, jak padá do bláta. Mei Lien musela zastavit, aby přes něj neupadla. Bílý muž popadl otce rukama velkýma jako lopata a postavil ho na nohy.

„Kam máte namířeno?“ Muž nečekal na odpověď a praštil otce pěstí do tváře. Otcova hlava se s křupnutím zvrátila dozadu. Muž se zasmál a jeho černý knír sebou škubnul. Mei Lien z toho zamrazilo v zádech.

„*Bok guey!* Nech ho být!“ spustila babička tirádu na bílého ďábla, přestože jejím slovům nerozuměl. Mei Lien ji chtěla sundat ze zad, aby mohla pomoci otci, jenže babička jí pevně stiskla krk a začala ji škrtit. „Ne, Mei Lien. Taký by tě praštil,“ varovala ji.

Mei Lien věděla, že má pravdu, a tak babičku na zádech nadzvedla a zhluboka natáhla do plic tolik potřebný vzduch.

Otec byl ten nejlaskavější člověk, jakého Mei Lien znala. Nikdy nezvýšil hlas ani na ni, ani na mladíky, kteří přišli po výplatě k němu do obchodu, vymýšleli si nesmysly a chovali se tam jako čuňata. Za celý život se s nikým nepoprál. Sledovat, jak dostává výprask a je ponižován, ji ranilo víc, než kdyby byla bita ona sama. Nemohla jen tak stát a dívat se. Musela něco udělat.

Předklonila se, aby s babičkou na zádech udržela rovnováhu, a chytla muže za paži dřív, než stačil otce znovu praštit do zkrvavené tváře. „Prosím, pane,“ prosila svou nejlepší angličtinou. „Prosím, nebijte ho. Půjdem na loď s ostatními. Už nebudeme dělat žádné potíže.“

V té chvíli v uličce zaburácela ozvěna výstřelu. Mei Lien zachvátila hrůza. Podívala se na otce a snažila se najít díru po kulce. Zdálo se, že jeho zranění nejsou od střelby, ale jen od bití. A pořád dýchal. Babička jí nepřestávala ječet do ucha, takže určitě byla v pořádku. Mei Lien zavřela oči úlevou a roztřešeně vydechla.

Když znovu otevřela oči, zjistila, že bílý muž pořád drží otcovu košili ve zkrvavené pěsti, ale dívá se za Mei Lien směrem k Washington Street, odkud přišel výstřel. To, co viděl, roztáhlo jeho rty do úšklebku, ale Mei Lien se neodvážila ohlédnout, aby zjistila, co se stalo. Svě nejbližší musí dostat z téhle uličky živé.

„Prosím,“ řekla znovu. „My půjdeme.“

Když na ni upřel černé oči, uviděla v nich tak čirou nenávisť, až se jí roztráslly nohy. Narovнала se, jak to babiččina váha dovolovala, a doufala, že tím zakryje strach, který ji zachvátil.

Muž se zhnuseným zamručením pustil otce na zem, postavil se, utřel si masité ruce a po jeho tváři se rozlil úsměv. „Zatraceně, to tedy půjdete, hochu.“ Kopl do otce. „A hned, mizero, než si to rozmyslím.“

Mei Lien pomohla otci vstát. Jedno oko měl nateklé a po obličejí mu crčela krev z nosu a z rozbité tváře. Popadl ji vztek, který potlačil strach. Otec přece neudělal nic špatného. Nikdo z nich neudělal nic špatného. Jejich jediným zločinem bylo, že jsou Číňané, které Američani považují za něco podřadnějšího než zvířata na farmě. Nezajímá je, že Číňané vybudovali jejich železnice, připravovali stavební dříví a plnili konzervy masem z lososů. Číňané pracovali stejně tvrdě, jestli ne tvrději, jako všichni běloši v této zemi, ale teď je chtějí vyhnat. Jsou nechtění. Nečistí. Na obtíž.

„Synu, musíme jít.“ Otcův hlas zněl varovně a Mei Lien si uvědomila, že musel vidět vztek, který ji přepadl. Bála se, aby její hlas neprozradil zlost. Bílý muž by pak otci mohl ublížit ještě víc. Nebo ho zabít. Při tom pomyslení vystřízlivěla a následovala kulhajícího otce, který se vydal zpátky na ulici.

Jakmile se vrátili na dřevěný chodník, vyděšeně se zastavila. Nohama zavadila o něco měkkého. Přímo před nimi, roztažený

v blátě, ležel nejmladší z bratrů Yeungových. Ten, co jí pomohl. Zadní část hlavy měl rozstřelenou a Mei Lien věděla, že ta krvavá díra ji bude pronásledovat pokaždé, když zavře oči. Jeho nevidomé oči se dívaly do uličky, z níž právě přišli. Číňané, kteří je míjeli, odvraceli hlavy.

„Pohni sebou,“ přikázal muž s knírkem a zezadu do ní strčil.

Otec ji zatáhl za paži a její nohy začaly konečně spolupracovat. Cítila však nesnesitelnou tíhu, která jí drtila tělo, a nebyla to jen váha babičky. Společně obešli tělo a vydali se ulicí k vozu, jenž je měl dovézt na loď.

Třetí kapitola

Neděle 27. května – současnost

Usedlost Rothesay, ostrov Orcas

Olivia odešla nahoru, aby zavolala domů, zatímco Inara dál studovala vyšívání rukáv. Vtom venku uslyšela vrčení motoru. V tu chvíli si uvědomila, že vchodové dveře zůstaly dokořán otevřené, takže dovnitř mohl vejít kdokoliv.

Zabalila rukáv do modré kostkované látky a nechala ho ležet na kuchyňském stole. Pak se rozběhla k oknu obývacího pokoje, odhrnula krajkovou záclonu a podívala se ven.

Vedle jejího auta zaparkoval prvotřídní zelený pick-up naložený nářadím. K hlavnímu vchodu si to rázoval obrovský chlápek s krátkými rezavými vlasy, oblečený do bundy z jelenice.

Inaru zachvátil nepříjemný pocit, přesto vyklouzla ven a zavolala: „Haló? Můžu vám pomoci?“ Nepřála si, aby se nějaký cizí člověk procházel v domě její rodiny.

Muž se otočil za jejím hlasem a upřel na ni zkoumavý pohled. „Kdo jste?“

Hrdě zvedla bradu. „Inara Eriksonová. Majitelka Rothesay. Kdo jste vy?“ Úmyslně napodobila mužův strohý tón.

Mužova tvář se roztáhla do úsměvu, jako když se slunce vyhoupne z mraků. Přišel blíž a natáhl ruku. „Promiňte. Myslel jsem, že jste nějaká drzá turistka nebo squatterka, nebo tak něco. Tom Gardner. S ženou bydlíme přímo naproti.“

Potřásla mu rukou a ustoupila o krok dozadu.

Zdalo se, že si nevšiml, jak úmyslně zvětšila vzdálenost mezi nimi, a strčil ruce do kapes. „Léta jsme Dahlii a Nancy s domem pomáhali. Často se o vás zmiňovaly, víte. Mimochoodem, teď když jsou... pryč...“ Zmlkl a odkašlal si. „Teď, když jsou pryč, v tom pokračujeme. Dělá nám starosti, co se s domem stane.“ Při pohledu na toho obrovského muže, který při zmínce o Dahlii musel potlačit svoje emoce, se Inařiny obavy rozplynuly a usmála se. „Jsem ráda, že vás poznávám. To vy jste tu sekal trávu?“

Tom přikývl a otočil brunátný obličej k domu. „Co teď s tímhle místem uděláte?“

Inara sledovala jeho pohled a uviděla to, co musela. Zanedbanou propast na peníze. „Přijela jsem se podívat, co je třeba udělat, abych ho mohla nabídnout k prodeji.“

„Vy ho prodáváte? A co penzion?“

Znovu pohlédla na Toma. „Vy o tom víte?“ Inara se o plánech Dahlie dověděla teprve před pár týdny, když jí právník předal balíček s materiály, které připravila Dahlia.

Usmál se a ukázal bradou k dodávce. „Zapomněl jsem vám říct, že jsem stavař. Dahlia se mě pořád na něco ptala.“ Odmlčel se a pak tišeji dodal, „Byla to chytrá dáma.“

Než Inara stačila reagovat, Tom pokračoval, jako by jeho hlas před chvílí neovládly emoce. „Takže to pro ni uděláte? Ten penzion?“

Inara se znovu podívala na dům a pokusila se představit si restauraci, kterou Dahlia nastínila ve svých plánech. V duchu však její představy posunula o něco dál, tak jak to dělala od chvíle, co přijela. Viděla svůj moderní hotel stejně jasně, jako kdyby ho plánovala celý život. „Víte, já si myslím, že mám lepší nápad. Rodinný hotel.“ „To je co?“

Nespustila oči z domu a před sebou viděla svůj hotel. „Tím myslím eleganci, dokonalé služby, soukromí, moderní hygienická zařízení a individuální přístup.“

„Něco takového by se líbilo mojí ženě.“

Inara mrkla a uviděla dům v současném stavu i všechnu práci, kterou bude muset udělat. Otočila se k Tomovi. „Teď si to jen potřebuju spočítat, abych věděla, jestli to zvládnou.“

Její představu úplně zatemnily obavy. Tohle bude víc než práce na plný úvazek. Bude to celoživotní změna. A to znamená, že bude muset odmítnout práci u Starbucks. Skutečně si něco takového přeje?

Bude potřebovat spoustu peněz, které nemá. Podívala se na příjezdovou cestu plnou výmolů a fontánu pokrytou bahnem a pomyslela na dlouhý seznam položek, jež bude muset zařídit. Určitě se najde spousta dalších, na které ještě nepomyslela. Navíc se budou muset předělat pokoje, přistavit koupelny a zmodernizovat zařízení.

„Ráda bych věděla, na kolik taková rekonstrukce přijde,“ zamumlala sama pro sebe.

„S tím vám můžu pomoci,“ řekl Tom.

Přimhouřila oči. „Jak?“

„Jsem ten nejlepší dodavatel na ostrově, a nejspíš i na

pevnině.“ Kopl do kamene na chodníku. „Jestli s tím hodláte začít v nejbližší době, tak mám ve svém rozvrhu volno. Nevyšla mi jedna zakázka, se kterou jsem počítal.“

Inara cítila, jak se jí tvář roztáhla do úsměvu. Samozřejmě že si prověří jeho reference, ale něco jí říkalo, že tohle Dahlia plánovala celou dobu. „Nechcete zajít na čaj a promluvit si o mých plánech? Taky se můžete seznámit s mojí sestrou.“

Tom se zadíval do slunce a pak zavrtěl hlavou. „Rád bych, ale mám řemeslníky po celém ostrově a musím je zkontrolovat, než jim skončí směna. Jen jsem si pro něco přijel, když jsem vás tu uviděl.“

„Co kdybyste mi dal na sebe kontakt a já vám během týdne zavolám?“

Tom vytáhl ze zadní kapsy tesařskou tužku a otřepaný blok, na první list napsal svoje číslo a papír vytrhl. Pak rychle nastoupil do auta, zamával z okénka na pozdrav a vyjel z příjezdové cesty.

Inara mu taky zamávala a podívala se na papír, který jí dal. Měla radost, že se našel někdo, kdo jí chce pomoci.

Papírem zatřepetal studený vítr a Inara se otrásla. Najednou si uvědomila, jak čas letí. Měla by zavolat Liv a vyrazit do města na večeri dřív, než se setmí. Rozhodly se, že tu přespí a odjedou prvním ranním trajektem, aby se vyhnuly davům, které sem dorazily během volna na Den obětí války.

Věděla, že ráno bude chtít znovu projít dům, a tak rychle proběhla hlavní budovou, pozhasínala světla a zamkla dveře.

Když si představila svoji budoucnost, rozbušilo se jí srdce očekáváním.

Vrátila se do Dahliina domu, popadla klíče, které ležely na kuchyňském stole, a zavolala: „Liv, jsi připravená na cestu do města?“

„Hned budu dole!“

Inara během čekání znovu rozbalila vyšíváný rukáv a opět její pozornost upoutaly detaily na obrázcích. Musí mít nějaký význam, když je někdo schoval pod schody. Napadlo ji, že by záhadu měla rozluštit. V přestávkách mezi pracemi na hotelu se pokusí zjistit, odkud rukáv pochází, kdo ho vyšíval a kdo ho schoval a proč.

Čeká ji nádherné léto.

Inara se probudila před východem slunce, zabalila se do deky a s hrnkem horkého čaje a laptopem se usadila na verandě. Zatímco se kolem probouzel les, sepsala všechny nápady týkající se hotelu, které se jí honily hlavou.

Když konečně soupis ukončila a měla pocit, že má svůj projekt pod kontrolou, zvedla ruce nad hlavu, aby se protáhla. Najednou ztuhla.

Na druhé strany cesty se v křoví pásł jelen. Inara se ani nepohnula a tiše ho pozorovala, dokud neodběhl. Ten jelen byl určitě znamením, že rozhodnutí zůstat bylo správné.

Najednou se úplně probudila. Vrátila se do domu, aby si dolila čaj a aby zjistila, jestli je Olivia vzhůru. Ještě spala. Cestou na verandu si všimla rukávu, který ležel na kuchyňském stole. Zvedla ho, vyšla ven a na laptopu vyhledala slovo *výšivky*. Vzápětí si uvědomila, že tento termín je příliš obecný, a tak zkusila *asijské výšivky*. Brzy se zcela zabrala do čtení a vůbec si nevšimla, že její čaj chladne.

Obrázky a popisy jen potvrdily její podezření, že jde o asijskou výšivku, i když si nebyla jistá, o kterou zemi se jedná.

Opatrně, aby se neušpinil od vrstev prachu na nábytku na verandě, rukáv rozložila, a začala ho porovnávat s vyšíváním oblečením na monitoru.

Rukávy čínských oděvů měly podobný střih, na výšivce však byly úplně jiné motivy. U japonských kimon byly bohatší rukávy, ale i na nich se lišil vzor. Značné rozdíly našla i u korejských, vietnamských a indických županů, dámských šatů a kabátků.

Vůbec se svým pátráním nepokročila, jen plynula časem.

Přesto nemohla rukáv jen tak zahodit a zapomenout na něj. Otevřela nové okno a pokračovala v hledání.

„To je fantastické. Už jsem zapomněla, jak jsou tady nádherná rána.“

Inara se pozdravila se sestrou. V tu chvíli si všimla východu slunce nad Mount Constitution. Sluneční paprsky se odrazily v rose na posekaném trávníku u schodů verandy. Najednou byla znovu malým dítětem, které vstalo brzy ráno, aby se mohlo projet s maminkou na kajaku. Maminka říkávala, že má nejradši ranní projížďky, protože vítr ještě spí a hladina je hladká jako sklo.

Nejlepší místo na pozorování probouzejícího se světa bylo z vody. Výlet s matkou na kajaku vždycky brala jako poctu. A taky milovala croissanty s mandlemi, které jí kupovala, když se ve městě stavily na snídani.

Inara se podívala směrem k vodě, i když ji přes hlavní budovu nemohla vidět. „Nechceš se před odjezdem projet na kajaku?“

Olivia se usadila v dvoumístném polstrovaném křesle vedle Inary. „Ani ne,“ odpověděla Olivia a přejela si dlaněmi po tváři. „Spala jsem déle, než jsem chtěla. Už mi volal Adam. Chtěl vědět, v kolik budu doma.“

„Možná stihneme trajekt v osm padesát?“

Olivia se podívala na hodinky a vyskočila. „Jen když si pospíším.“

Zatímco Olivia vběhla do domu, Inara rychle napsala seznam potřebných prací, aby si mohla všechno promyslet, než se

vrátí. Čekala, až se Olivia osprchuje, a protože sama nepotřebovala nic jiného než popadnout připravenou tašku, měla dost času, aby znovu začala pátrat po původu rukávu. Zamyšleně se podívala na záhadné obrázky a postavy a zadala do vyhledávače *asijská symbolika*. Většina výsledků však popisovala současné čínské nebo japonské symboly. Posunula se dolů, aby si prohlédla další možnosti. Letmo přečetla několik dalších stran, než se dostala k jedné, která ji zaujala zasvěceným výkladem.

Šlo o zápis z přednášky, jež popisovala, jak určité symboly v čínské kultuře označovaly společenské postavení či finanční zajištění a bohatství nebo představovaly mravní poselství. Napsala jméno autora, Daniela China, do vyhledávače a zjistila, že jde o profesora Washingtonské univerzity v Seattlu, její alma mater.

Skvělé. Byl místní a Inara věřila, že bude schopný objasnit původ rukávu.

Kontakt na profesora si zapsala do notesu a podívala se na hodinky. Uvědomila si, že je nejvyšší čas vyrazit k trajektu.

„Liv! Jsi připravená?“ zavolala do otevřených dveří domu. Neozvala se žádná odpověď. Inara to vzala jako znamení, že má dalších pár minut. Víc nepotřebovala.

Rychle profesorovi napsala e-mail, informovala ho o rukávu, vylíčila, jak vypadá výšivka, a zeptala se ho, jestli může do případu vnést trochu světla. Zprávu zakončila žádostí, aby jí co nejdřív zavolal, a připojila číslo mobilního telefonu. Na poslední chvíli se rozhodla přiložit obrázek rukávu. *Tohle určitě upoutá jeho pozornost.*

Pak zavřela laptop, sebrala svoje věci a zamířila do domu. „Olivie, musíme jet!“

Rozhodla se, že se vrátí koncem týdne a začne s renovací hlavní budovy. Mohla by se také sejít s Tomem a uvést věci do pohybu.

Vtom jí hlavou projela nová myšlenka, při které na chvíli celá ztuhla. Otec. Její plány ho určitě nepotěší. Byl na ni hrdý a každému, kdo byl ochotný poslouchat, vyprávěl o své dceři, která jde v jeho stopách a chce vstoupit do mezinárodního obchodu.

Hotel se může brát jako mezinárodní obchod, ne? Konec konců, bude mít hosty z celého světa.

Ten nápad ji moc neuklidnil. Vyšla po schodech do prvního patra, aby si vyzvedla svoji tašku – a Olivii. Dneska večer musí otci o všem říct. Musí to co nejrychleji dotáhnout do konce.

Slunce stálo přímo nad horami národního parku Olympic, když vstupovala do otcova domu, kam se přestěhovala před dvěma roky, když otec prodělal infarkt. Odnesla tašku do svého pokoje a hned se po tátovi šla podívat. Po chvíli ho našla v jeho pokoji, kde seděl u počítače.

„Je Den obětí války, tati. Svátek. Odpočín si.“

Když ji uviděl, jeho šedomodré oči se rozzářily a ušklíbl se. „Ale ne v Šanghaji, holčičko.“

Inara věděla, že se chystá uzavřít obchodní smlouvu, která by pomohla rozšířit plavby lodí jeho společnosti do jihovýchodní Asie, takže nebyla překvapená, že pracuje. Překvapilo ji však, že vstal od psacího stolu a posadil se vedle ní na koženou pohovku, která stála u krbu.

„Bylo to tak zlé, jak jsi předpokládala?“ zeptal se.

Zaváhala. Musela si rozmyslet, co mu řekne. „Nebylo to tak zlé. Dům by potřeboval pár oprav.“

„A co ty?“ Odkáslal si. „Jsi v pořádku?“

Jeho soucit ji zaskočil. Čekala, že se vyhne emocím, které souvisely s její návštěvou na ostrově. Ani on se tam od té nehody nevrátil, ale nikdy o takových věcech nemluvil.

Věděla, že ji miluje, jejich rozhovory však obvykle končily u bezpečných témat, jako byla jeho společnost, její nová práce a jejich rodina.

„Bylo to nepřijemné,“ přiznala, zatímco si třela prsty. „Hodně mi pomohla Olivia. Ale když jsme přijely do Rothsays, byla jsem šťastná, že jsem zpátky. Jako kdybych tam patřila. Vlastně, za pár dní se tam vracím. Měl bys tam tenhle víkend přijet.“

„Jsem na tebe hrdý, zlato.“ Položil si dlaně na kolena, jako kdyby se chystal vstát. „Jsem si jistý, že nový majitel to tam bude milovat stejně jako ty.“

Uvědomila si, že neodpověděl na její návrh, ale nechala to být. Položila ruku na jeho paži, aby mu zabránila v odchodu. „Vlastně, chtěla bych si s tebou promluvit. Máš minutku?“

Opřel se zády o polštář. „Co se děje?“

Podívala se mu zpřímá do tváře. „Dahlia byla geniální, tati. Když jsem se po prostudování jejích plánů podívala na Rothsays, docela jasně jsem to viděla. Vzpomínáš na ten hotel u Bordeaux? Bydleli jsme v něm jednou v létě, když mi bylo čtrnáct.“

„Ano. Co je s ním?“

„Pamatuješ, jak se ti líbila ochota všech zaměstnanců a jak měli každý večer v knihovně víno a sýr?“ Ze všech sil se snažila, aby si všechno vybavil dřív, než mu objasní svůj nápad.

„Tvoje matka to tam milovala.“ Jeho hlas zněl podezřívavě.

Bylo na čase vyjít s pravdou ven. „Tohle chci udělat s Rothsays. Chci z něj udělat rodinný hotel.“

Otec zavrtěl hlavou, ale neřekl nic. Při pohledu do jeho tváře jí bylo jasné, co se mu honí v hlavě. Dřív, než stačil její nápad zamítnout, pokračovala v řeči.

„S Liv jsme to tam celé prošly a je to perfektní. Získala jsem spojení na stavitele, který by provedl rekonstrukci. Nejdřív

s ním musím mluvit, pochopitelně, ale doufám, že bych příští léto mohla přivítat první hosty.“

Čím déle mluvila, tím větší vzrušení pociťovala. „Na Rothesay je něco zvláštního, tati. Já to tam miluju. Zapomněla jsem, jak moc, ale cítím se tam doma. Mohla by to být nádherná příležitost, víš? Ostrov se stal populárním místem na dovolenou a můj hotel by byl pro turisty ideální, jako nic jiného na ostrově. Bylo by to místo, kam by se chtěli každý rok vracet. Dokonce i ty tam budeš chtít bydlet.“

„A co tvoje práce?“ Mluvil s ní, jako kdyby byla malá holčička, která chce jít s kamarády na procházku, místo aby plnila svoje povinnosti.

Polkla a sklopila oči do klína. „Chci ji odmítnout.“

Plácl se do stehen tak hlasitě, že nadskočila. „K čertu, to neuděláš! Víš, za kolik provázek jsem musel zatáhnout, než jsem tě dostal na ten pohovor? Nemůžeš to jen tak zahodit a na nějakém ostrově, uprostřed ničeho, si hrát na hoteliérku!“

Inara měla pocit, jako by někdo najednou vycucnul všechen vzduch z místnosti. Byla přesvědčená, že práci dostala vlastní zásluhou. „Ne,“ vykoktala. „Nevěděla jsem, že jsi tahal za provázky.“

Otec se na ni podrážděně podíval. „Udělal jsem jen to, co by udělal každý otec. Měla bys mi za to být vděčná.“

Inara se upřeně zadívala na skvrnu na kožené pohovce, aby se uklidnila. Musela se soustředit. „Vážím si všeho, co jsi pro mě udělal, tati. Skutečně. Ale já se na Rothesay cítím tak plná života. Mám spoustu nápadů na rekonstrukci a jsem nadšená, že povedu hotel –“

„Co vlastně víš o řízení hotelu? Nic.“

„To není tak úplně pravda. Byla jsem na praxi v Rome Cavalieri a moc se mi to líbilo.“

„Dva týdny, to není žádná pracovní zkušenost.“

Ouvej. Úmyslně ztišila hlas a změnila taktiku. „Myslím, že teta Dahlia mi ten dům odkázala, protože věděla, že tam patří. Taky věděla, že jediné já mu můžu dát nový život. A já to chci udělat. Chci to mnohem víc než pracovat pro Starbucks.“

Otec dlouho mlčel. „Kdo to zaplatí? Neměla bys peníze, ani kdybys nemusela platit studentské půjčky.“

Zavřela oči a šla rovnou k věci. „Ty, tati. Chtěla bych, abys byl mým finančním partnerem. Přemýšlej o tom. Máš výletní lodi a víš o turismu všechno. Pro muže, jako jsi ty, je hotel na ostrově Orcas skvělá investice.“

„Inaro.“ Zavrtěl hlavou.

„Mamince by se ten nápad líbil. Rothesay je její rodinné dědictví. Kdybychom ho prodali, zlomilo by jí to srdce.“ Ani se nepohnula a čekala na otcovu odpověď. Bála se, že zašla příliš daleko.

Otec svěsil ramena a podíval se na obrázek své ženy, který stál na krbové římsě. Místo aby reagoval na Inařinu zmínku o matce, začal řešit obchodní stránku věci. „V tuhle chvíli si nemůžu dovolit takovou riskantní investici. Chystám se podepsat tu smlouvu. To přece víš.“

„Tak jen osobní půjčku,“ vyhrkla dřív, než stačil říct ne. „Půjčku, která pokryje rekonstrukci a osobní výdaje. Všechno ti vrátím, jakmile otevřeme.“

„A když to nebude fungovat? Když hotel nebude prosperovat?“

„Pořád budu vlastnit velkou nemovitost.“ Nelíbilo se jí, co se právě chystala říct. „Použiju ji jako záruku. Když to nebude fungovat, prodám ji a splatím dluhy.“

Vtom zazvonil otcův telefon. Rychle vstal a došel k psacímu stolu. „Musím to vzít,“ řekl. Inara slyšela, jak blokoval hovor.

Pak stiskl rty a bylo vidět, že se rozhoduje. Nakonec se na ni podíval a Inara viděla, jak se mu v očích zablýsklo.

„Co mám dělat. Chci, aby moje dcera byla šťastná. Detaily upřesníme později, ale peníze ti půjčím pouze za předpokladu, že mi každý měsíc vyúčtuješ každý cent, který utratíš. Souhlasíš?“

Rozběhla se k němu a objala ho kolem krku. „Díky! Nebudeš litovat. Slibuju.“

Volnou rukou ji přitiskl k sobě. „Vyhrazuji si právo na okamžité vrácení půjčky, pokud se mi něco nebude líbit. V tom případě budeš muset nemovitost hned prodat,“ varoval ji. „Jsi ochotná to riskovat?“

K tomu nikdy nedojde, rozhodla se Inara. Byla si jistá, že hotel Rothesay otevře příští léto. „Ano. Díky, tati.“

„Zatím mi neděkuj, holčičko. Nejdřív musím zjistit, jak bude rekonstrukce probíhat.“

Čtvrtá kapitola

Neděle 7. února 1886 – pozdní odpoledne

Seattle, stát Washington

„Jsi v pořádku, *nainai*?“ zeptala se znovu Mei Lien, přestože „Ji babička pořád dokola ujišťovala, že se cítí dobře. Obě věděly, že tato otázka je zbytečná. Po nalodění na *Prince Pacificu* jim oznámili, že kajuty na dolní palubě jsou obsazené a zbývají jen kajuty první třídy na horní palubě. Museli zaplatit dvanáct dolarů za každého, které obětovali jen ze strachu, že jiná alternativa by byla mnohem horší. Na nový život po vyloďení v Číně jim moc peněz nezbylo. Otec však stále opakoval, že nejdůležitější je, že zůstali naživu a mají jeden druhého.

Když se zabydli v kabině a Mei Lien ošetřila otcova zranění, postavila se mezi otevřené dveře, zastavovala členy posádky a prosila je o jídlo. Nikdo jim nepomohl. Ani chlapci v bílých uniformách, jejichž práce byla udržovat všechno čisté a nablýskané, ani důstojníci oblečení do modrých uniforem, kteří

pokřikovali rozkazy a vůbec si jí nevšíмали. Po čtvrté hodině loď vyplula z doku, dlouho po čase uvedeném v jízdním řádu. Mei Lien sebrala odvalu a vydala se na dolní paluby. V zásobárně našla bochník okoralého chleba, schovala ho pod hale-nou a donesla své rodině. Přesto byli všichni hladoví.

„Je mi dobře,“ odpověděla babička, která seděla na široké posteli opřená o stěnu kajuty, na poslední otázku Mei Lien. „Jsem jen unavená. Měla by sis taky odpočinout.“ Sesunula se dolů a lehla si vedle spícího otce. Pro Mei Lien tu nebyla žádná postel, ale jí to nevadilo, protože se jí nechtělo spát.

Ustaraně se sehnula nad otcem. Případalo jí, že už spí moc dlouho. Pokožku kolem oka a na celé tváři měl rudou a nateklou. Ošetřila jeho zranění, jak nejlépe uměla, avšak na kus hadru, který mu složila pod obličej, pořád kapala krev. Sice si nestěžoval, ale z toho, že usnul skoro okamžitě, jakmile snědl chleba, Mei Lien usoudila, že jeho zranění jsou mnohem vážnější, než dal najevo.

Obavy a strach ji zcela vyčerpaly, a tak se posadila na jedinou židli v kajutě a opřela hlavu o stěnu. Cítila chvění motorů, zatímco parník proplouval Pugetovým zálivem a vzdaloval se Seattlu, jejímu domovu. V malém kulatém okénku uviděla nad ostrovem, kolem něhož proplouvali, poslední záblesky červeného světla. Blížila se noc, a tak si konečně musela přiznat pravdu. Už nikdy neuvidí svůj domov. Jedou do Číny.

Z postele se ozvalo tiché zasténání. Mei Lien vyskočila ze židle a sklonila se nad svými blízkými. Rychlým pohledem se ujistila, že babička klidně spí, ale otcova potlučená hlava sebou škubala.

„Pšš, *bábo*, jsi v bezpečí,“ zašeptala a položila ruku na vyho-lenou část hlavy v místě, kde začínal černý copánek. Pohled na